

Jumalan Sana yhdistää

Tahdon tunnustaa uskoni. Se alkaa sanoilla: Minä uskon Jumalaan, Isään kaikkivaltiaaseen taivaan ja maan Luojaan ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan poikaan, meidän Herraamme . . .

Kun luen uskontunnustustani, sydämeni on siinä mukana. Samalla tahdon pois sulkea sen, mihin en usko. Tunnustan myös sen nyt. En usko herätysliikkeeseemme enkä mihinkään luotuun. En halua uskoa ihmisiin. Tiedostan, että en voi sokeasti luottaa ihmiseen. Myös Raamattu kieltää luottamasta ihmiseen. Ainoa, mihin varmasti voin uskoa, on Jumalan Sana.

Kun uskon kohde on jokin muu, kuin uskontunnustuksessamme sanomme, seuraa väistämättä ristiriitoja niin perheisiin kuin seurakuntaan. Kuinka paljon on mennytkään ihmissuhteita rikki! Monet poisleikkaavat ja tuomitsevat puheet ja saarnat pakottavat seurakuntalaisia, jotka eivät uskalla, pysty tai tahdo ajatella itse, pitämään lähimmäisiään vääräuskoisina. Aviopuolisosi, isäsi ja äitisi, tyttäresi, poikasi, veljesi, siskosi ja ystäväsi joutuvat rajaamaan sinut oikean seurakunnan ulkopuolelle. Seuraa, ja on seurannut valtavasti hätää ja ahdistusta. Sielunvihollinen erottaa, Pyhä Henki yhdistää. Sen olemme nyt kokeneet.

Monet saarnaajistamme ovat saaneet vainosta osansa. He ovat olleet rakastettuja sananpalvelijoita. Sananpalvelijat, jotka pitävät kiinni Jumalan Sanasta, ovatkin nyt vihamiehiä. (Gal. 4:16,17) ”Onko minusta siis tullut teidän vihamiehenne, kun sanon teille totuuden? Nuo toiset koettavat innokkaasti vaikuttaa teihin, mutta heidän intonsa ei ole oikeaa. He tahtovat erottaa teidät meistä, jotta te intoutuisitte kannattamaan heitä”.

Me myimme kotimme jonkin aikaa sitten. Olen surrut kodittomuuttani, vaikka tilanteemme mahdollistaa vanhassa kodissa käymisen. Meillä on myös paikka, missä asua, silti odotan, että uusi koti löytyisi mahdollisimman pian. Tunnen luovuttamisen tuskaa. Kun käyn vanhassa kodissani, teen surutyötäni. Se on ollut kauan kotimme ja paikkana todella rakas. Minun on helppo samaistua tämän kokemuksen kautta monen ystävän suruun hengellisen kotimme tilanteesta. Kotiin, missä on ollut kauan, kiintyy. Haluamme vaihtaa sen vain olosuhteiden pakosta ja muututtua. Olen tämän kokemuksen kautta oppinut myös ymmärtämään hengellisen kodin merkityksen paremmin. Monella meistä on samanlainen kipu sydämessään hengellisen kodin menettämisestä. Uskon kuitenkin, että Jumalalla on meille uusi koti varattuna niin maallisesti kuin hengellisesti. Pelkään vain, että hengellinen kotimme myydään pilkkahinnalla! Hän itse pitää kuitenkin huolta meistä jokaisesta! Meistäkin, joista tällä hetkellä näyttää, että emme pysty jatkamaan entisessä kodissamme. Hyvästä kodista ei koskaan haluaisi lähteä pois. Sieltähän kuuluu aina: Se on täytetty! Kaikki on siis täytetty! Sinä voit levätä! Hyvä maallinen kotikin on levähdyspaikka.

Seurakuntamme tilanteessa pahinta mielestäni on rikutut ihmissuhteet ja kodittomuus. Se

vaikuttaa meidän lähes kaikkien elämään. Kuka säälii meitä? Kuuluuko Hyvän Paimenen ääni? Koemmeko saarnoista Hänen hellää hoitoaan? Minä olen kuullut viime aikoina kovia saarnoja. Mutta myös ihanaa ja selkeää Hyvän Paimenen ääntä! Kovan hengen aistii, vaikka se olisi puettuna kauniisiin sanoihin. Kuinka saarnaajat uskaltavat? Kuinka uskaltavat hajottaa lauman, eivätkä kokoja lampaitaan Herralle Jeesukselle. Tiedän, että jotakin hyvin arvokasta on mennyt rikki. Vain Pyhä Henki voi korjata, jos suostumme Hänen tahtoonsa. Korjata, mitä korjattavissa on. Pyhä Henki ei kuitenkaan tee mitään väkivalloin. Häntä ei myöskään voi ihminen ohjailla. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Kiitos ja Kunnia yksin Hänelle!

Teija Valkama